

“Όταν ὁ ποιητὴς Scheffel διέτριβέ ποτε ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς ἀνάρρωσιν ἀπὸ νόσου τινὸς πυρετώδους, ἔλαβε ἡμέραν τινὰ ἀπὸ φίλον του ἐκ Γερμανίας ἐπιστολὴν ἀπλήρωτον, ἐν ἣ οὐδὲν ἕτερον περιείχετο ἢ αἱ λέξεις «Εἶμαι καλὰ, σὲ ἀσπάζομαι ὁ σὸς . . . » Δυσαρεστηθεὶς ὁ Scheffel διὰ τὸ μέγα πρόστιμον, ὅπερ σχετικῶς ἐπλήρωσεν εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς διὰ τόσον ὀλίγας λέξεις, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ ὅλως πρωτοτύπως. Ἐγκλείει μέγαν λίθον τῶν ἀγρῶν ἐν τινι κιβωτίῳ καὶ ἀποστέλλει αὐτὸν ἀπλήρωτον εἰς τὸν φίλον του. Οὗτος δὲ νομίζων ὅτι τὸ κιβώτιον περιέχει πολὺτιμον θῶρον πληρῶναι εὐχαρίστως τὸ μέγα ταχυδρομικὸν τέλος καὶ ἀνοίγει τὸ κιβώτιον μετὰ προσοχῆς. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν εὗρεν ἐντὸς κοινότατον καὶ βαρύτατον λίθον καὶ ἀνέγνωσεν ἐπ’ αὐτοῦ. «Ἀμα ἐπληροφόρηθην ὅτι εἶσαι καλὰ, μοῦ ἐδῆλξε αὕτῃ ἡ πέτρα ἀπὸ τὸ στήθος.»

Ἐν τῷ Βοτανικῷ Κήπῳ τῶν Παρισίων οἰκοδομεῖται νῦν τὸ Ἀνάκτορον τῶν Κύνων. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἔσται ὑψηλὸν 21 μ. μακρὸν 27 μ. καὶ πλατὺ 16, ὅλον δὲ ἐκ σιδήρου καὶ πλεκτοῦ σύρματος. Οὕτω θὰ δύνανται εἰς τὸ ἐξῆς οἱ κύνιοι ἐλευθέρως νὰ διακινῶνται ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη συχνῆς ἀποκοπῆς τῶν πτερύγων αὐτῶν, ὅπερ ἄχρι τοῦδε καθίστατο ἀπαραίτητον, καίπερ ἀλλοιοῦν τὴν καλλονήν τοῦ περὶ αὐτοὺς αὐτῶν, ἀπαραίτητον διότι ἡδύνατο ν’ ἀποπτῶσιν αἰφνίδι ἀνεπιστρεπτέ.

Ἐν Μαρόκκῳ ὑπάρχει παροιμία τις λέγουσα ὅτι «ἡ ἀκρὶς μᾶς βασανίζει ἐνίοτε, ἢ πείνα συχνά, ὁ δὲ πᾶς πάντοτε», ἢ παροιμία δὲ αὕτη ἀποδεικνύεται ἀληθὴς ἰσότης. Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ πενία καὶ δυστυχία ἡ καταμαστιζούσα τὸ Μαρόκκον, ἐνῶ οἱ πασσάλωντες λέγουσιν ὅτι ἡ πενία αὕτη βοηθεῖ τὴν υπερβολικὴν αὕξησιν τῶν κατοίκων. Ἡ πενία τῶν κατοίκων πηγάζει ἐκ τῶν υπερβολικῶν φόρων οὓς καταβάλλουσιν οὗτοι. “Όταν ὁ περιηγητὴς Stutfield διέτρεξε τὰς γονιμωτάτας πεδιάδας τῆς χώρας, ἐπὶ πολλὰ μίλια οὐδόλως ἀπήντα ψυχρὴν ἀνθρωπίνην. “Όλη ἡ χώρα τῷ ἐφαίνετο ὡς ἀπέραντον νεκροταφεῖον, μόλις δὲ τὸ πέμπτον μέρος τῆς χώρας ἐφαίνετο ὀλίγον τι καλλιεργημένον. Οἱ ὀλιγίστοι κάτοικοι ἐρωτῶμενος περὶ τῆς καταστάσεως, ἀπήντων «ὁ Σερίφης τὰ κατέφαγε» Καὶ ὅντως ἔλεγον ἀλήθειαν, διότι ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκκου διατρέχει τὴν χώραν τοῦ ἀκολουθούμενος ὑπὸ 10,000 ἀνθρώπων, στρατιωτῶν καὶ γυναικῶν. Τὸ στίφος τοῦτο περιφέρεται βραδέως ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ὡς σμήνος ἀκρίδων καὶ καταλείπει ὀπισθὲν τοῦ τὴν ἐρήμωσιν καὶ φρικώδη πενίαν.

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ προέδρου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐπικρατεῖ μεγίστη ἀπλό-

της, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν. Καίτοι ὅμως αἱ ἀρχαὶ αὗται εἶνε πρὸ πολλοῦ γνωσταὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ μικρὸς αὐτοῦ υἱὸς Λουδοβίκος Τίζας, ἅμα περατώσας τὰ στοιχειώδη μαθήματα μετ’ ἐπιτυχίας, ἐξήγησε παρὰ τοῦ πατρὸς ὅπως τῷ χορηγήσῃ τὰ μέσα νὰ τυπώσῃ καὶ αὐτὸς ἐπισκεπτήρια. Ὁ πατὴρ ἤκουσε ψυχρότατα τὴν αἴτησιν, καὶ ὡς νὰ προήρχετο ἀπὸ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς πτέρυγος τῆς βουλῆς τὴν ἀπέριψε· ἀλλ’ ὁ μικρὸς Τίζας ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ κόμμα του ἐν τῷ στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ τοῦ πρωθυπουργοῦ, εἰς δὲ τῶν τοῦ κόμματος εἶνε καὶ ὁ δμῶνυμος αὐτῷ θεῖος κόμης Λουδοβίκος Τίζας, ὅστις ὡς ἀνάδοχος καὶ θεῖος ἐν ταῦτ’ ἀγαπᾷ τὸν ἀνεψιὸν καὶ ἐπισκέπτεται αὐτὸν ἡμέραν παρ’ ἡμέραν. Ὁ μικρὸς λοιπὸν Λουδοβίκος ἐπεχείρησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αἴτησιν εἰς τὸν μεγάλον Λουδοβίκον καὶ ἰδοὺ ἡ αἴτησις γίνεται ἀράματα ἀποδεκτή. Ὁ θεῖος Τίζας ἐξέπληξε τὸν ἀνεψιὸν καὶ ἀναδεκτὸν του ἐγχειρίσας αὐτῷ μετὰ δύο ἡμέρας πακέτον μὲ ἐξαιρέτα ἐπισκεπτήρια. Ἐν τούτοις ὁ πατὴρ πρωθυπουργὸς ἐμυρίσθη τὸ γεγονός καὶ λαβὼν κατ’ ἰδίαν τὸν κόμητα Λουδοβίκον·

— Ἔτσι, εἶπε μετ’ ὀργῆς, διαφθείρεις τὸν ἀνεψιὸν σου; Τί σπατάλη χρημάτων εἶνε πάλιν αὕτη;

Ὁ κόμης ὅμως ἀντιπαρήλθε τὴν ὀργὴν εἰπὼν·

— Παρακαλῶ, καθόλου δὲν εἶνε σπατάλη, μᾶλλον εἶνε οἰκονομία. “Όταν ἔγινε κόμης, εἶχα πολλὰ ἐπισκεπτήρια καλαῖα ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔλειπεν ὁ τίτλος τοῦ κόμητος καὶ δὲν ἠδυνάμην ἐπομένως νὰ τὰ μεταχειρισθῶ. Τὰ ἐρύλαξα λοιπὸν καὶ ἰδοὺ τὰ μεταχειρίζομαι διὰ τὸν υἱόν σου.

Ἀπέναντι τοιαύτης οἰκονομίας ἐσιώπησε καὶ αὐτὸς ὁ οἰκονομικώτατος πρωθυπουργός.

Ἐγένοντο ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1886 ἐν ὅλῳ 283,193 γάμοι καὶ 2,949 διαζεύξεις. Ἡ ἀναλογία εἶνε σχεδὸν 1 ἐπὶ τοῖς 100.

Ὁ Δαρεῖος τάξας φόρους εἰς τοὺς ὑπηκόους του μετεπέμψατο τοὺς προὔχοντας τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἠρώτησε αὐτοὺς μήπως εἶνε βαρεῖς, τούτων δὲ ἀπαντησάντων ὅτι εἶνε μέτριοι, ὁ Δαρεῖος διέταξε νὰ τελῶσι τοὺς ἡμίσεις ἕκαστος.

— Καυμένε, μοῦ κάνεις μὲν μεγάλη χάρι;

— Τί χάρι;

— Νὰ μοῦ δανείσῃς ἑκατὸ δραχμαίς. Ἐχω κᾶτι νὰ πληρώσω καὶ δὲν ἴβρισκω οὔτε μὴ πεντάρα ’ς τὴν τσέπη μου· ἐξέλασα ’ς τὸ σπίτι τὸ πορτομὸν αἰ μου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ ἀδελφέ; ὅσο γιὰ ἑκατὸ δραχμαίς δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω. Μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ κάνω τρόπο νὰ τῆς εὕρῃς σίγουρα.

— Εὐχαριστῶ· λέγε λοιπὸν.

— Νὰ δεκαπέντε λεπτὰ, ἀναίβα ’ς τὸ τράμβαῦ ποῦ περνᾷ καὶ πῆγαινε ’ς τὸ σπίτι σου νὰ πάρῃς τὸ πορτομὸν αἰ σου.